

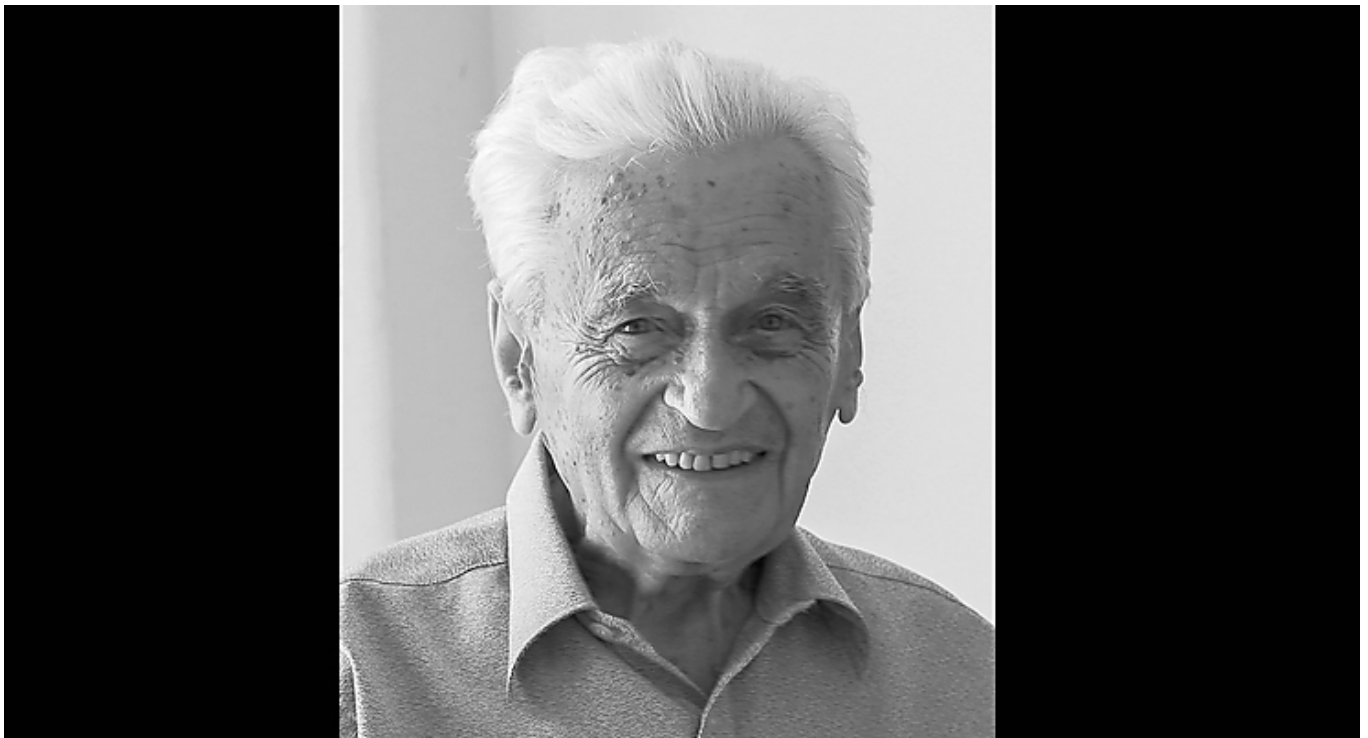

ELHUNYT RÓCZEY FERENC ZONGORAMŰVÉSZ

minap.hu | 2021. április 23. péntek 17:10

Elment Miskolc egyik meghatározó, közismert művésze. Róczy Ferenc nagy tiszteletnek örvendett tanítványai és kollégái körében.

Róczy Ferenc Budapesten született 1927-ben. Zenei tanulmányait a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végezte, ahol zongorát és zeneszerzést tanult. 1954-ben szerezte meg zongoratanári, két év múlva pedig zongoraművészi diplomáját. Miskolc előtt Budapesten és Szombathelyen tanított. 1957-től több mint ötven éven keresztül a miskolci zenei élet meghatározó zongoraművésze és tanára volt. Színházi zongoraversenyek, szóló- és zenekari koncertek, vidéki ismeretterjesztés klubhangversenyek formájában – ez jellemezte művészetét. Külföldön is sikerrel szerepelt, Európa számos országában fellépett. Még nyolcvanéves korában is tanított. Tevékenysége elismeréséül megkapta az Oktatásügy Kiváló Dolgozója kitüntetést, Miskolc városa kétszer is (1970 és 1978) elismerte Reményi Ede-díjjal. 2003-ban feleségével együtt kapta meg Miskolc Pro Urbe díját.

A felhasználói élmény javítása érdekében a webhelyen sütiket használunk

Az „Elfogadás” gombra kattintva hozzájárul a sütik létrehozásához. További információk

Elfogadás

Köszönöm, nem

Gyerek voltam még, nyolcéves, amikor a család kezembe adta első hegedűmet, egy Kassán vásárolt feles méretű hangszer. Aztán, talán a második év végén, amikor túljutottam a soros szolfézs- és a hegedűvizsgán, anyám elérkezettnek látta az időt, hogy igazi hangversenyre vigyen. Emlékszem, hideg volt a tél, de azon az estén megenyhült az idő, és nagy pelyhekben esett a hó, amikor a Zenepalotához értünk. Mentünk föl a hatalmas lépcsőn, kiöltözött, halkan beszélgető emberek között. Amint a terembe értünk, és leültünk a harmadik sor szélére, anyám mesélni kezdett. Egy zongoraművészről, akit Róczey Ferencnek hívnak, meg egy lengyel zeneszerzőről, akinek műveit játszani fogja. Bevallom nekem a terem szépséges díszei, meg az égis éró orgonasípok minden figyelmemet elvonták. Aztán kinyílt a színpad mögötti ajtó, és bejött egy alacsony növésű, dinamikus mozgású férfi. Középen megállt, és mosolyogva meghajolt. Aztán meg sem várva a taps végét, a zongorához sietett, és játszani kezdett.

Évtizedek teltek el azóta. És ő játszott és tanított. A középiskolában, majd a főiskolán. Nemcsak zenészek sokaságát, hanem bennünket, miskolciakat is a zene, a szépen, értő módon megszólaltatott zene szeretetére. És neki elhittük, hogy hangversenyre járni jó, mert azt is megtanította velünk, hogy egy mű számtalan módon megszólaltatható, ha az előadó képes mindezt elhítenni velünk, és akkor már nem csak hallgatói, hanem befogadói vagyunk a zenének, mely bennünk saját életre kel. Hányszor, de hányszor élték át mindezt miskolciak ezrei abban a csodálatos teremben. Róczey Ferenc varázsolt. Szépen, pontosan, ahogy egy művésznek, egy tanító művésznek kell. Őt hallgatva megszűnt tér meg idő, csak a hangok, az általa megszólaltatott hangok számítottak. A tanítást szolgálatnak tartotta. A zene szolgálója vagyok - mondta egyszer derűsen. Egyedül érkezett hozzánk Miskolcra, és a város hamar megszerette és befogadta őt. Itt találta meg párját, aki társa lett művészetében és életében is. Együtt járták a megye falvait, tanítottak a klasszikus zene szeretetére. Három gyermekük közül ketten a szülei nyomdokába lépve zenei pályára léptek. A harmadik fiú mérnök lett. Ahogy a családfő fogalmazta, a sok zenész között kellett egy hallgató is. Miskolc közönsége szerette és tisztelte tanító művészeit. A Róczey házaspár két alkalommal vehette át a Reményi Ede-díjat, majd 2003-ban megkapták a város egyik legrangosabb kitüntetését, a Pro Urbe díjat is. A színházban a közönség felállva tapsolt, amikor átvették kitüntetésüket.

Róczey Ferencnek azzal, hogy hosszú életet kapott a sorstól, megadatott, hogy lássa, miként válnak tanítványai elismert művészekké, akik játékkal estéről estére elvarázsolják hallgatóikat, úgy, ahogy egykoron szeretett tanáruk tette.

Egy város társadalma tanítókból és tanítványokból áll. A tanítók közül vannak, akik életünk végéig velünk maradnak és hatnak akkor is, amikor már nincsenek. Róczey Ferenc zongoraművész, a zenepedagógia professzora, közülük való. Nevét örökre beírta a város zenei életének történetébe, nem felejtik a város lakói és tanítványai.